
Tvář

Jana Krobová

1. kapitola

TO PŘECE NEMŮŽE BÝT KONEC

Joseťte nevnímala bolest, která svírala celé její tělo, necítila zimu, přestože stála skoro po kotníky ve sněhu. Ze všech sil napínala sluch, aby zachytila sebemenší zapraskání větví nebo křupnutí sněhu. Ohlušovalo ji bušení vlastního srdce. Tajila dech. Zkřehlými zkrvavělými prsty si přidržovala křoví před obličejem, bodlinaté větve objímaly celé její tělo, a tím jí poskytovaly úkryt. Oči třeštila do tmy. Byla přesvědčená, že několik metrů před sebou vidí siluetu. Ne, určitě se mýlí. Před několika minutami odběhl k příjezdové cestě. Nemohl se tak nepozorovaně vrátit, aniž by si toho všimla.

Krotila svůj dech i myšlenky a nutila se ke klidu. Musí něco udělat. Přece se nenechá lapit jako myš do pasti. Nemá co ztratit, může jen získat. Začala si uvědomovat, že je polonahá, rozbolavělá, uprostřed lesa bůhvíkdě daleko za městem, netuší, jakým směrem se vydat, protože nemá ponětí, kde se vlastně nachází. Děsilo ji pomyšlení, že bude muset opustit bezpečí houštiny.

Napadlo ji, že by si předem měla promyslet taktiku. Má co nejtišeji vyklouznout a pomalu, malými a nenápadnými krůčky přejít mýtinu, kterou ozařoval měsíc, dostat se na její okraj a nejdřív se schovat za hromadu dřeva, potom se ztratit v lese a dál, utéct od místa, kde cítí hrůzu každým pórem svého těla? Nebo má raději tiše, ale tryskem přeběhnout patnáct až dvacet metrů, které jí od hromady dřeva dělí, riskovat, že šlápne na něco, co vydá

zvuk a upozorní na neopatrný přesun? Má zvolit rychlost, nebo opatrnost? Neví. Bože, pomoz mi! Jak se mám rozhodnout?

Uplynulo několik nekonečných minut a Josette sama sebe přesvědčila o tom, že nesmí váhat. Prostě vyběhne dřív, než se ON vrátí. Ve chvíli, kdy jemně uchopila větvíčky, které kryly její obličej, a opatrně je sevřela, aby houští mohla rozhrnout, v ten okamžik zřetelně uslyšela kroky a tlumený dech. Blížil se. Strnula. Ostny propíchny kůži na prstech a do dlaně jí začala po kapkách stékat další čerstvá krev, ale nevěnovala tomu pozornost. Jediné, co vnímala, byla blížící se postava. Hledá ji. Nesmí na sebe upozornit! Měla pocit, že se proměnila v kamennou sochu. Nebo ledovou. Nehýbala se, nedýchala, jen oči se pohybovaly za kroužící temnou siluetou. Obcházel těsně kolem ní. Byl tak blízko, že by na něj možná dosáhla špičkami prstů, kdyby se trochu snažila, ale neviděl ji. Byla přesvědčená, že ji cítí, vnímá její blízkost, snad slyší její srdce. Byla polomrtvá hrůzou.

Silueta se na chvíli zastavila, pohlédla na hodinky a zaposlouchala se do okolního ticha. Kolik je? pomyslela si Josette a vzápětí ji hořce napadlo: třeba umřu... v kolik asi? Zcela ochromená situací si ani neuvědomovala, že přemýšlí o vlastní smrti, vlastní neexistenci.

To přece nemůže být konec, odporovala sama sobě, nedávno jsem měla narozeniny...! Byla to senzační oslava, přijel i Soren, kterého poznala v Paříži... Josettiny myšlenky přeskakovaly ve vzpomínkách. Dokonce se přistihla, že si při zmínce o Paříži vybavuje svoje začátky ve vysněném světě, že v duchu slyší, jak Elodie všechny holky z agentury peskuje, aby stály rovně, napnuté jako struna a nehrbily se, a hořce si pomyslela, že teď by snad za to, jak je napjatá, dostala pochvalu. Josette ubližovala sama sobě, i když jen v myšlenkách. Vypětí dnešního večera trvalo tak dlouho, že unavený mozek potřeboval odpočinek. Nechtěla aspoň chvíli myslet na to, že ON tu chodí a slídí, chce jí ublížit, i když Josette vůbec neví, proč si vybral právě ji. Tak nějak zněla věta, nepatřičná věta, kterou pronesl cestou. Zamyslela se. Co to bylo? Ležela v autě omámená, cítila otřesy, když přejížděli nejspíš koleje a nerovnosti na ulicích. Řidič se otočil a... tak zvláště se zatvářil.

„Proč ty a ne já?“ Pak už od něj slyšela jen stručné pokyny, že má mlčet, vystoupit z auta, dát ruce za záda... a pak se vysmekla. A teď tu stojí a myšlenky jí utíkají pryč od vyhrocené situace, kterou musí rozhodnout buď ona, nebo on.

Temná postava se rozhlédla a vydala se vlevo, opačným směrem od příjezdové cesty. Josette si uvědomila, že přišla její chvíle. Okamžik počkala a poslouchala. Panovalo naprosté ticho. Jemně rozhrnula větvičky před obličejem a vykročila z houští. Tiše a nesmírně opatrně udělala několik kroků. Hromada dřeva, která jí slibovala úkryt, se o kus přiblížila. Na okamžik se zastavila a zaposlouchala do noci. Nic nezachytila, jen vlastní přerývaný dech. Obezřetně se rozhlédla kolem sebe. Nebyl tu. Možná se každou chvíli objeví. Nesmí ztrácet čas. Vykročila. Uvědomovala si, že zrychluje, dává se do běhu, nevidí, neslyší, jen očima přitahuje místo, které jí má poskytnout ochranu. Sama sebe přesvědčovala, že když se přesun podaří, má napůl vyhráno. Zbývají poslední metry. Josette se mihla mytínou, zabočila zprava k vytouženému místu a přitiskla se k dřevěné bariéře. Nehybně stála, opírala se o polena vyskládaná do výše a zhluboka dýchala. Cítila, jak ji drsné hrany tlačí do zad, vnímala vůni mokrého dřeva a měla ze sebe radost. Dokáže to! Na prsou ji pálilo z rychlého běhu a mrazivého vzduchu. Teprve teď si všimla, že třes vibroval celým jejím tělem. Jen už mít tohle za sebou! Ještě rychle zkontrolovat situaci! Podívá se, jestli se nic nezměnilo na prostranství před kládami, a pak už zmizí mezi stromy ve tmě. Přimáčkla se k vlhké kůře a snažila se dohlédnout na palouk. Uviděla plochu ozářenou měsíčním světlem, klidnou a tichou, žádná temná postava tu nebyla, na chvíli zapochybovala, jestli si všechno nevymyslela. Dech se pomalu uklidňoval, začala věřit tomu, že se ze všeho dostane.

Najednou jí srdce sevřela ledová ruka. Josette si uvědomila, že to, co vidí před sebou, je neklamný důkaz jejího běhu sněhem. Měsíc nemilosrdně ozářoval stopy, které po sobě nechala. Byly nezpochybnitelné a jasně ukazovaly k místu, kde se třásla hrůzou a zimou. Poděšeně se soustředila na paseku, těkala očima z místa na místo a hledala mezi stíny jakýkoliv náznak pohybu. Z pátrání ji náhle vyrušil zvuk. Rychle se otočila, ale bylo pozdě. Stál těsně za ní. Vůbec ho neslyšela přijít.

Chtěla se otočit, dát se do běhu, ale zastavila ji tupá rána do hlavy. Ucítila náraz a svezla se na kolena. Už nemohla dělat vůbec nic. Po dalším úderu padla do sněhu celým tělem. Matně si uvědomovala, že ztrácí sílu a sebekontrolu. Cítila, že ji kdosi popadl za ruce a táhl kus dál. Omrzlé větve a kořeny jí draly záda do krve. Ještě zahlédla koruny stromů a měsíc, který ji zradil, a pomalu ztrácela vědomí.

2. kapitola

CO VIDÍTE?

Philip Janvier se nikdy nešetřil. Po celou sezónu dřel. Nevedl rodinný život, neměl přátele ani koníčky, každý den bral do rukou jen svoje kolo. Trávil na něm hodiny. Znal z paměti všechny cyklotrasy, zatačky i nerovnosti na nich, věděl o každém stoupání a klesání, pamatoval si, kde je výmol a porušený povrch. Co nikdy moc nevnímal, byla okolní příroda, stromy a keře, ani výhledy mezi nimi neznal. Zajímal ho jen výkon a dojezdový čas.

Teď na přelomu listopadu a prosince zasypaly krajinu přivaly sněhu. S kolem by se Philip nikam nedostal, proto se už pár dní trápil spousty hodin v tělocvičně, ale dnes ráno dostal vynikající nápad a po několika měsících vytáhl běžky. Nechtěl ztratit těžce získanou fyzickou, přestože si uvědomoval, že jeho život ovládá jediná opravdová vášeň – cyklistika. Lyže vzal právě na milost a vyrazil za město s cílem dát si pořádně do těla.

Nasadil ostré tempo a držel ho, dokud mu z dohledu nezmizely poslední obytné čtvrti. Rozhodl se, že bude střídat rychlou jízdu s volnějším krokem a postupně zvyšovat tepovou frekvenci. Každopádně mu tenhle trénink poskytl prostor, aby přemýšlel o své sportovní kariéře. Je mu šestadvacet a má nejvyšší čas, aby předvedl, jestli dokáže jako profesionální cyklista naplnit trenérovo očekávání. Má šanci získat nominaci na UCI World Tour. Loni už se probojoval na několik závodů, ale kvůli pádu a zranění na Tour de Suisse mu uteklo dost příležitostí. A výkonnost šla dolů. Rozhodně nesmí opakovat stejnou chybu. Bude makat, i kdyby měl potit krev.

Philip překonal dvě stoupání a po mírnějším úseku vjel na kraj lesa. Vydal se po stopě, která tu byla proslápnutá víceméně celou zimu. V posledním týdnu sněžilo skoro každý den, ale sportovní nadšenci nenechávali trasu zapadnout. Philip si stále hlídal tep. Uvědomoval si, že zátěž, kterou potřebuje, by měla být větší. Napadlo ho, že kdyby využil hlubšího sněhu, zaměstnal by své tělo intenzivněji. Při první příležitosti, jakmile zahlédl pěšinu mezi stromy, odbočil vpravo do neporušené závěje. Po několika stech metrech se cesta začala prudce zvedat vzhůru. Philip zajásal. Přesně tohle potřeboval! Napnul všechny svaly, odpichoval se, pravidelně dýchal. Cítil,

jak jeho nohy pracují a srdce pravidelně tepe, cítil, jak stoupá. Uvědomoval si, že ho zaplavuje radost nad tím, že dokáže i nemožné.

Na vrcholu se zastavil, aby si zkontroloval tepovou frekvenci. Sundal si z očí běžecké brýle a prohlédl si bluetooth náramek s přesným výpočtem tréninkových hodnot. Informace ho potěšila. S takovým výsledkem má šanci se na jaře postavit na startovní čáru. A nejen to! Má šanci probojovat se mezi nejlepší, a kdoví, možná i stát se nejlepším. Už ta myšlenka ho zahřála. Zhluboka vydechl. Musí pokračovat v běhu, hlavně nesmí vychladnout, aby mu neztuhly svaly. Protáhl si obě ruce za zády, úklon do strany, vlevo, vpravo, krční páteř, a v okamžiku, kdy se chystal nasadit si zase běžecké brýle, mu padl zrak do lesa. Vpravo mezi stromy zahlédl něco, co ho ochromilo. V prvním okamžiku si pomyslel, že se jedná o hromádku kamení nebo snad listů zpola zapadaného sněhem. Proboha! Velmi rychle si uvědomil, že vidí tělo, ne zvířecí, ale lidské tělo.

Philipovi se zvedl žaludek. Rychle odvrátil pohled, aby nezačal zvracet, ale zvláštní směs hrůzy a zvědavosti znovu přitáhla jeho pozornost. Pomalu otáčel hlavu k místu mezi kmeny. U jednoho z nich klečela žena. Že se jedná o ženu, to předpokládal vzhledem k tomu, že jí dlouhé plavé vlasy padaly z ramen až do půli zad a na těle visely zbytky květovaných šatů. Nohy příliš dobře neviděl, protože je měla složené pod sebou, ale zdálo se mu, že je má holé. Ruce měla spoutané k sobě za zády a pevně přivázané ke kmeni stromu. Hlavu měla zvrácenou vzad, jako by se dívala k nebi. V obličeji... Pane bože! Šokovala ho obrovská rudá skvrna. Té ženě někdo odřízl kus tváře! Už se tam nedokázal dívat. Rychle odvrátil zrak. Teď už žaludek neovládl. Opřel se o nejbližší kmen a zvracel. Bylo mu zle a strašně si přál utéct. Do hajzlu! Uvědomoval si, že musí zavolat policii, a zároveň ho děsila představa, že tu bude muset počkat, než nějaká hlídka přijede. Odvrátil se a třesoucími se prsty zadal na svém náramku souřadnice, aby se ujistil, kde se právě nachází, a vytukal na telefonu číslo státní policie.

„Nouzová linka kriminální policie, dobrý den, mohu vám nějak pomoci?“

„Tady Philip Janvier... našel jsem mrtvé tělo, vypadá... je to žena...“ Tušil, že nepozdravil, že mluví zmateně, ale bylo mu to úplně jedno. Přestože k ní stál zády, stále v duchu viděl klečící ženu se spoustou zaschlé krve v místech, kde mívala obličej, a nebyl schopen srovnat si myšlenky.

„Pane Janviere, prosím, uklidněte se,“ ozval se na druhém konci nezúčastněný mladý hlas. „Popište mi místo, kde se nacházíte, a během několika minut budeme u vás.“

Konečně se Philipovi podařilo zkoncentrovat se a aspoň trochu ovládnout třes, který před chvílí zachvátíl celé jeho tělo. Naprosto realisticky si uvědomil, že čím přesněji udá svoji polohu, tím rychleji někdo přijede. Teď už bez zaváhání nadiktoval souřadnice místa, kde stál, a umínil si, že se na tu... ženu už ani nepodívá.

„Sejděte, prosím, k silnici a na okraji lesa počkejte na naši výjezdovou skupinu. Ničeho se nedotýkejte, k mrtvé se nepřibližujte, abyste neznehodnotil stopy. Rozumíte mi?“

„Ano. To zvládnou.“

Odepnuté běžky zapíchl na kraj úzké cesty a pomalu sestupoval po svahu dolů. Rychle pryč! Hlavně nevidět tu hrůzu! Pohled upíral na cestu a neotáčel se, přesto se mu zdálo, že se za ním mrtvé oči dívají a její ústa křičí. Zcela zřetelně slyšel její zoufalé volání o pomoc. Blbost! Nemůže křičet, vždyť jí někdo vyřízl část obličeje. Je zabitá! Nežije! Zrychloval krok. Bořil se do sněhu, několikrát upadl. Snažil se ze své mysli vyhnat pohled, který se mu do ní vryl. Napadlo ho, že byla hloupost nechat běžky na místě, mohl pohodlně sjet z kopce dolů, ale teď už by se za nic na světě nevrátil. Radši se ještě stokrát vyválí ve sněhu!

Zastavil až na okraji lesa, jak mu přikázali v telefonu. Odtud měl výhled po okolí. Začínala mu být příšerná zima. Doufal, že nebude čekat dlouho. Najednou strašlivě zatoužil po tom, aby už byl doma. Po patnácti minutách je konečně uviděl. Z hlavní silnice odbočila dvě auta a zamířila po zasněžené cestě k lesu. Z prvního vystoupil zachmuřený muž kolem padesátky.

Vykročil k Philipovi, cestou vyklepával z krabičky cigaretu. Zapálil si a konečně věnoval cyklistovi pozornost.

„Dobrý den, komisař Dubois. Vy jste volal tísňovou linku?“ Komisař měl na sobě černý hrubě pletený svetr, černé manšestráky a béžový kabát ke kolům, který skoro nikdy nezapínal. Byl celý podmračený a přísný, tváře mu zarůstalo prošedivělé strniště a budil takový respekt, že Philip nebyl schopen dát dohromady ani jednu kloudnou větu. Dubois trávil většinu času ve své kanceláři a do terénu příliš často nevyjížděl. Dnešek se stal čestnou výjimkou. Na oddělení nastoupil mladý kriminalista a komisař si nemohl dovolit poslat ho k novému případu samotného. Svou roli hrál i fakt, že si

chtěl Simona trochu omrknout při práci, aby se ujistil, že mu může vyšetřování bez obav svěřit.

„Ano... já... nemůžu se vzpamatovat... promiňte...“ jekal Philip mezi zuby, částečně zimou, ale hlavně prožitou hrůzou. Vyšetřovatel mu situaci neusnadňoval.

„K věci,“ utnul ho komisař. Tvářil se tak nepřístupně, že Philip ztichl.

„Kde je to místo?“ Komisař si mnul bradu, usilovně potahoval z cigarety a díval se přímo Philipovi do tváře. Bylo patrné, že stěží ovládá nervozitu. Upřímně řečeno, Dubois nesnášel rozvleklost, pomalost a zbytečné průtahy. Přál si, aby všichni svědkové byli jasní, struční a věcní. Vlastně si přál, aby jasní, struční a věcní byli všichni lidé na celém světě. Jestli ho kdy něco přivádělo k šílenství, pak to byly situace, kdy musel poslouchat zbytečné řeči. Ty ho deptaly.

„Tady... po téhle cestě na kopci... nemusím tam znovu?“

„Musíte. Jdeme.“ Komisař odsekával slova tak, že Philipa ani nenapadlo protestovat. I když nerad, poslechl. Dubois zašlápl pořádný nedopalek, protože mu bylo jasné, že se svými plícemi a zapálenou cigaretou současně by kopec nezdolal, odplivl si a velmi neochotně vykročil. Měl vztek. Musel na výjezd, protože hodlal přidělit případ nováčkovi, a chtěl si ohlídat, aby nic na začátku nepokazil. Zimu a sníh neměl rád, stromy neměl rád a přírodě se vyhýbal. Míloval víno a cigarety. A klid.

Philip začal stoupat společně s komisařem a asi šestičlenným týmem po svahu vzhůru. Uvědomoval si, že ani ne před hodinou se tudy hnal na běžkách a myslel jen na rytmus svých kroků. Jaká ironie! Teď šel sice ostře, ale vůbec ho nezajímalo, jak dýchá, jak se napínají jeho svaly, a spíš se upřímně děsil toho, co zase uvidí. Zamračený komisař celou cestu chrchlal. Zdátky se nejdřív ukázaly špičky oranžových lyží, které trčely z hromádky sněhu. Philip napřáhl ruku a chtěl něco říct, ale komisař, který se konečně zastavil, těžce dýchal a zaostával o kus za ním, jen vztekle máchl rukou.

„Tady počkejte,“ zavrčel, když popadl dech, a pohledem hledal v hloučku spolupracovníků chlapíka v obrovském barevném svetru a pletené čepici. Zpod ní mu vykukovala záplava černých vlasů až na ramena. Jeho famózní zjev dotvářela zarostlá brada a usměvavé oči. Marcel Reno šéfoval technikům a byl pověstný svým humorem a schopností nenechat si nikdy zkazit náladu. Dokonce i vůči komisařovým připomínkám zůstával většinou imunní.

„Krucí, Reno, kde se couráte?“ Komisař se znovu rozkašlal. Nenáviděl tenhle případ od začátku. Proč musí někdo vraždit na kopci a ve sněhu právě ve chvíli, kdy on vyrazí osobně na místo činu?

„Klid, šéfe, s radostí jdu na to,“ prohodil Marcel, jako by úplně vytěsnil fakt, že stojí před umučenou ženou. Podobné hrůzy se dávno staly součástí policejního života a pohled na věci, při nichž ostatní omdlévali, nechával všechny z týmu v klidu.

„Hoši, do práce,“ zavelel Marcel svým technikům, aby zajistili co nejvíce stop.

Mladší vyšetřovatel se zastavil u Philipa. Ten se sice stále pořádně třásl, ale trochu ho uklidňovalo, že se policista dívá mnohem vlídněji než komisař, takže se dokázal přece jen trochu uvolnit.

„Jsem Simon Ollivier. Musím vám položit několik otázek.“

Philip mlčky přikývl a snažil se nedívat směrem, kde se pohybovala skupina kriminalistů. Technici i fotograf procházeli prostor kolem mrtvé ženy. Pořizovali co nejdetailnější záběry těla i jeho okolí.

Svou práci prováděl i doktor, který dorazil společně s nimi. Komisař Du Bois stál o kus dál a sledoval dění na malém plácku. Cítil obrovskou chuť na cigaretu, ale věděl, že by tak porušil základní předpis o ochraně místa činu. Vůbec si nevšímal cvakání fotoaparátu, tvářil se soustředěně, nemluvil, jen se díval na zmrzačené ženské tělo a mlčel.

„Olliviere, pojdte sem, ať sakra děláte něco užitečného!“

„Ano, pane,“ zavolal Simon přes rameno. Pak se ještě vrátil k Philipovi. „Promiňte, šéf mě volá. Napište mi ještě kontakt, abych vás mohl vyslechnout později.“

Jakmile měl číslo v diáři, opustil Philipa a vyrazil. Obával se, že každé zaváhání by v jeho nadřízeném mohlo vyvolat další výbuch vzteku. Byl rád, že mu komisař chce dát tenhle případ, a dostane tak příležitost ukázat se. Simon Ollivier byl na místním oddělení nováčkem, přestože už nějakou kriminalistickou praxi měl. Pár let odsloužil na menších obvodech, ale i tak sklízel od Duboise zatím jen přezíravý přístup. Dával mu najevo, že jako mladý a málo zkušený je automaticky neschopný kriminalista, což byla v podstatě pravda. Komisaře k zešílení popuzovala Simonova uhlazenost a někdy až přehnaná péče o zevnějšek. Faktem je, že vizáž tvořila mezi oběma muži propastný rozdíl. Duboise nezajímalo, jak vypadá, hnacím motorem jeho života bylo, jak rychle vyřeší případ. Simon sice také nepodceňoval inteligenci a preciznost uvažování,

byl snaživý a ambiciózní, ale oblečení si pečlivě vybíral. Také volil černou barvu svetrů a kalhot, bývaly však z mnohem kvalitnějších materiálů a lépe padly na rozdíl od komisařových svršků, které většinou neměly žádný tvar.

„Co vidíte?“ Komisařova otázka šlehla vzduchem.

Simon se zarazil, pak začal velmi opatrně jmenovat: „Mýtinu, hromadu polen, krevní stopy všude kolem, provazy přivázanou mrtvou ženu...“

„Jen idiot by si nevšiml mrtvol! A že je to fešanda! Dál. Co vidíte ještě?“

Simon zaváhal podruhé. „Sníh?“

„No, to už je lepší. Dívejte se pořádně.“ Komisařova úsečnost vyváděla Simona z míry.

„Vidím mýtinu se spoustou stop ve sněhu,“ zatvářil se Simon nejistě.

„Bravo! Podívejte se na ně blíž. Co vám říkají?“

Simon si připadal jako při zkoušce na policejní škole. „Protože jsou tu ve sněhu dva druhy stop, znamená to, že oběť v prostoru běhala společně s vrahem... tudíž...“

„... tudíž máme zároveň místo činu,“ dořekl nervózně Dubois. „Pachatel ji sem dopravil živou a pravděpodobně mu chvíli utíkala, než ji dostal.“ Komisař udělal ve svém monologu pauzu a pak se rozmáchl rukou do prostoru. „Zároveň jsou tu jen dvoje stopy, takže byl pachatel jeden.“ Ze všech sil překonával podrážděnost. „No a kdy ke zločinu došlo?“

„Netuším, komisaři,“ zbledl Simon. „To přece zatím nemůžeme vědět.“

Komisař obrátil oči k nebi a pak se podíval na hodinky. „Ale můžeme. Zapište si, Olliviere, že k vraždě došlo během posledních dvanácti hodin.“

„Dobře,“ hlesl Simon, „a jak jste to zjistil, pane?“

„Protože teď je půl dvanácté, a pokud si vzpomínám, včera přestalo sněžit před jedenáctou večer. Nemohl jsem usnout a díval jsem se z okna. Sníh tady všude,“ komisař rozhodil obě ruce, „je čerstvý, není napadaný ve stopách. I kdyby sněžilo málo, nebyly by otisky ve sněhu tak patrné. Jestli si dobře vzpomínám, včera odpoledne a večer byla pořádná vánice.“

Simon si uvědomil, že se bude muset naučit ještě spoustu věcí, než bude tak zkušený jako komisař Dubois. Cítil k němu směsici velkého obdivu a strachu zároveň. Policejní doktor zatím zkoumal tělo, technici odváděli svou práci. Prohledávali okolí, aby sebrali jakoukoliv drobnost, která by mohla patřit pachateli či oběti, prohlíželi stopy na větvích a stromech, zkoumali krevní skvrny, odebírali vzorky provazu, kterým byla oběť spoutaná. Fotograf pořizoval dokumentaci.

„Můžete ji odnést,“ mávl rukou komisař, když byli skoro po dvou hodinách se vším hotovi a doktor Frank dokončil ohledání mrtvé dívky.

„Víc si řekneme na stanici. Ve tři porada u mě, takže mi na ni sepište hlášení. Jo a vezměte si kontakt tady na pana... lyžaře, Olliviere, budeme ho ještě potřebovat, aby nám podepsal protokol.“

„Už ho mám,“ řekl Simon, ale nikdo ho už neposlouchal.

Celá skupina se pustila ze svahu dolů, což bylo mnohem komplikovanější. Sněhové polštáře jim unikaly pod nohama, muži se do nich propadali a klouzali po jejich povrchu. Zaměstnanci pohřebního ústavu navíc na nosítkách snášeli mrtvou ženu. Komisař Dubois vysloveně nebyl sportovní typ, měl lehkou nadváhu odpovídající věku a kouřil skoro čtyřicet cigaret denně, takže za ostatními stále zaostával. Aspoň neutrpěla jeho autorita, když dvakrát uklouzl a praštil se do zad.